

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пж 372/21
10.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, као председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, као чланова већа, у парничном поступку по тужби тужилаца: 1. АА из ..., ул. ... бр. ..., 2. ББ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Марко Здјелар, адвокат из ....., против туженог Република Србија, Буџет, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради дуга, вредност предмета спора за првотужиоца 241.930,00 динара, за друготужиоца 180.782,00 динара, у поступку по жалби тужене изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 16 П 4783/2020 од 17.11.2020. године, на седници већа одржаној 10.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 16 П 4783/2020 од 17.11.2020. године у ствовима 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8 и 10 изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду 16 П 4783/2020 од 17.11.2020. године у ставу 1. изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца првог реда АА из ....., па је обавезана тужена Република Србија да му исплати износ од 241.930,00 динара са законском затезном каматом на појединачне износе наведене у ставу 1. изреке пресуде. Ставом 2. изреке пресуде усвајен је тужбени захтев тужиоца првог реда АА из ....., па је обавезана тужена Република Србија да за наведеног тужиоца уплати неисплаћене доприносе за обавезно социјално осигурање запослених, за износе из става 1. изреке, и то: доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом 3. изреке делимично се усваја тужбени захтев тужиоца првог реда АА из ....., па се обавезује тужена Република Србија да му на име трошкова насталих пред Првим основним судом у Београду у парничном поступку П1 334/15 исплати износ од 35.260,00 динара са затезном каматом почев од 01.10.2020. године до исплате. Ставом 4. изреке побијане пресуде одбијен је тужбени захтев тужиоца првог реда којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати затезну камату на износ од 35.260,00 динара за период од 12.06.2015. године до 30.09.2020. године, као неоснован. Ставом 5. Обавезан је тужени, да тужиоцу првог реда накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00

динара. Ставом 6. изреке пресуде усвајен је тужбени захтев тужиоца другог реда ББ из ....., па је обавезана тужена Република Србија да му исплати износ од 180.782,00 динара са законском затезном каматом на појединачне износе наведене у ставу 6. изреке. Ставом 7. изреке пресуде усвојен је тужбени захтев тужиоца другог реда ББ из ....., па је обавезана тужена Република Србија да за наведеног тужиоца уплати неисплаћене доприносе за обавезно социјално осигурање запослених, за износе из става 5. изреке, и то: доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом 8. делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца другог реда ББ из ....., па се обавезује тужени Република Србија да му на име трошкова насталих пред Првим основним судом у Београду у парничном поступку П1 1689/15 исплати износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2020. године до исплате. Ставом 9. одбијен је тужбени захтев тужиоца другог реда којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати затезну камату на износ од 6.000,00 динара за период од 25.11.2015. године до 30.09.2020. године, као неоснован. Ставом 10. изреке пресуде обавезује се тужени да тужиоцу другог реда накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.582,00 динара.

Против става 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8 и 10 пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена из свих законских разлога, наводећи да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, да у ожалбеној пресуди није наведен директан корисник буџетских средстава који је тужен, а у складу са одредбом чл. 355. ст. 3. Закона о парничном поступку. Даље у жалби наводи да је суд погрешно усвојио тужбене захтеве и обавезао тужену на исплату дуга, јер су према постављеним тужбеним захтевима тужбе кондемпнаторне, односно од суда се тражило да туженог обавезе на одређена давања, а у конкретном случају да би обавеза са брисаног привредног друштва прешла на Републику Србију, као оснивача са већинским уделом у капиталу, те да би се извршења могла наставити у односу на осниваче брисаног привредног друштва, неопходно је да се пресудом утврди да је таква обавеза прешла на оснивача, односно тужбе морају бити постављене као деклараторне. Такође жалбом указује да је побијана одлука донета и погрешном применом материјалног права и то одредбе чл. 548. ст. 4. Закона о привредним друштвима, из разлога што су одредбе наведеног става прописане као изузетак од одговорности члана друштва са ограниченом одговорношћу, чиме је проширена одговорност контролног члана и на неограничену одговорност. Интенција законодавца је у конкретном случају била да се спрече злоупотребе као што су да се употребљава друштво за постизање циља који му је иначе забрањен, да се користи имовина друштва или њоме располаже као да је његова лична имовина, да се друштво или његова имовина користи у циљу оштећења поверилаца. Законом о привредним друштвима одредбама чл. 139. јасно је прописано да чланови друштва са ограниченом одговорности не одговарају за обавезе друштва осим у случајевима предвиђеним чл. 18. тог Закона, док је чл. 18. Закона о привредним друштвима, предвиђено пробијање правне личности и одговорност члана друштва са ограниченом одговорношћу за обавезе друштва када злоупотреби правило о ограниченој одговорности. Ставом 2. наведеног члана прописано је када се сматра да постоји злоупотреба из ст. 1. Из наведених разлога, одговорност тужене се не може посматрати у складу са одредбом чл. 548. ст. 4., јер током првостепеног поступка није утврђено да је тужена злоупотребила правило о ограниченој одговорности. Првостепени суд је погрешно применио материјално право и то одредбу чл. 14 ст. 3. Закона о стечају и погрешно

прихватио у целини налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке ВВ од 29.05.2019. године из предмета Привредног суда у Београду Ст 30/2019. Жалбом указује да у складу са чл. 2. Закона о буџетском систему и Правилником о списку корисника буџетских средстава („Службени гласник Републике Србије”, бр. 105/2018), јасно произлази да привредно друштво „.....” доо није директни или индиректни корисник буџетских средстава, јер се не ради о органу и организацији Републике Србије, ни органу и служби локалне власти, као ни о правосудном органу, месној заједници, установи основаној од стране РС, односно локалне власти, над којим је оснивач, преко корисника буџетских средстава, врши законом утврђена права у погледу управљања и финансирања, већ се ради о правном лицу у коме је Република Србија имала уписаних 100% удела, док се јавним средствима сходно Закону о буџетском систему сматрају средства за обавезно социјално осигурање, што се ни у ком случају не може сматрати директним и индиректним финансирањем друштва из буџета. Предлаже да Привредни апелациони суд усвоји жалбу тужене и првостепену пресуду преиначи, тако што ће одбити тужбене захтеве, а тужиоца обавезати на плаћање трошкова поступка, односно да је укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући правилност и законитост побијане одлуке, на основу чл. 386. Закона о парничном поступку, овај суд налази да је жалба неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, па ни битних повреда из одредаба чл. 374. ст. 2. тач. 12. истог Закона, на које се неосновано указује у поднетој жалби. Насупрот жалбеним наводима, изрека првостепене пресуде је јасна, у истој су наведени јасни разлози о битним чињеницама који нису противречни са стањем у списима предмета.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца првог и другог реда и то тужиоца првог реда за износ од 241.930,00 динара на име неисплаћене зараде за период од 01.11.2013. године до 31.08.2014. године са опредељеном законском затезном каматом на појединачне износе, неисплаћене доприносе за обавезно социјално осигурање запослених, као и трошкове поступка вођене пред Првим основним судом у Београду у износу од 35.260,00 динара са каматом од 12.06.2015. године до исплате. Тужилац другог реда такође на име неисплаћене зараде за период од 01.01.2014. године до 31.08.2014. године потраживао је износ од 180.782,00 динара са опредељеном законском каматом на појединачне износе, неисплаћене доприносе за обавезно социјално осигурање запосленог, за износе из става 1. изреке, трошкове парничног поступка пред Првим основним судом у Београду у износу од 6.000,00 динара са каматом од 25.11.2015. године. Постављени тужбени захтев тужилац првог реда заснива на правноснажној пресуди Првог основног суда у Београду П1 334/15 од 15.05.2015. године, док друготужени на правноснажној пресуди Првог основног суда у Београду П1 1689/15 од 21.10.2015. године, којима је суд обавезао Предузеће за ..... „.....“ доо .....

У конкретном случају, наведена пресуде нису извршене, а у току првостепеног поступка тужиоци су навели да након 2015. године нису могли да спроведу извршење и остварити своја права из радних односа, будући да је над „.....” више пута покренут и обустављен стечај, банкротством и реорганизацијом, и да је сваки пут имовина „.....” била заштићена мерама обезбеђења забране спровођења извршења. Као и да је над „.....” покренут и правноснажно окончан поступак принудне ликвидације и да је извршено брисање наведеног предузећа у Агенцији за привредне регистре.

Из утврђеног чињеничног стања у току првостепеног поступка произлази да је пресудом Првог основног суда у Београду П1 334/15 од 15.05.2015. године, која је правноснажна на дан 12.06.2015. године, обавезано Привредно друштво за ..... „.....” доо ..... да тужиоцу првог реда на име зараде исплати износ од 241.930,00 динара са затезном каматом на појединачне износе, ставом II да уплати тужиоцу припадајуће доприносе за пензијско, социјално и здравствено осигурање, као и осигурање за случај незапослености надлежним фондовима на износе и за периоде из става I изреке ове пресуде. Ставом III обавезан је тужени да првотужиоцу ГГ, друготужиоцу ДД и трећетужиоцу, овде тужиоцу првог реда АА, сви из ....., солидарно исплати износ од 106.020,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1689/15 од 21.10.2015. године, која је правноснажна на дан 25.11.2015. године, обавезано је Привредно друштво ..... „.....” доо ..... да тужиоцу другог реда на име зараде исплати износ од 180.782,00 динара са затезном каматом на појединачне износе као у изреци, да уплати тужиоцу припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање, као и осигурање за случај незапослености надлежним фондовима на износе за период од 01.01.2014. године до 31.08.2014. године и на износе зарада из става I изреке пресуде. Ставом III обавезан је да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Према Решењу АПР-а БДСЛ ..... од 10.07.2020. године избрисано је из Регистра привредних субјеката Привредно друштво ..... „.....” доо ..... (.....)-у принудној ликвидацији. На основу потврде АПР-а од 16.09.2020. године решење је постало правноснажно на дан 27.08.2020. године.

Из утврђеног чињеничног стања у току првостепеног поступка произилази да је поступак принудне ликвидације над наведеним привредним друштвом покренут из разлога што је привредно друштво остало без законског заступника, из разлога што је ЂЂ поднео оставку на ту функцију, а што првостепени суд утврђује из решења АПР-а БД ..... од 09.08.2019. године.

Према изводу из АПР од 21.09.2020, године, првостепени суд даље утврђује да Република Србија има удео од 100% у Привредном друштву за ..... „.....” доо ..... (.....) у принудној ликвидацији.

По извршеном увиду у спис предмета Привредног суда у Београду Ст 30/2019, првостепени суд утврђује да је Република Србија-Министарство привреде, коју заступа Државно правобранилаштво, поднела 12.02.2019. године, предлог за отварање стечајног поступка, и да је у току поступка оцене дозвољености предлога, у смислу одредбе чл. 14. Закона о стечају, изведен доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке ВВ, где у налазу од 29.05.2019. године вештак дао мишљење да је друштво „.....” доо било индиректни корисник буџетских средстава, након чега је предлагач повукао предлог за отварање стечајног поступка, а што је констатовано решењем од 12.03.2020. године којим је претходни стечајни поступак обустављен.

По извршеном увидом у спис предмета Привредног суда у Београду Рео 40/2017 првостепени суд је утврдио је да је решењем од 6.2.2018. године, одбачен предлог за покретање поступка и предлог УППР поднет 06.12.2017. године од стране стечајног дужника „.....” доо ....., обустављен је претходни стечајни поступак покренут ради испитивања услова за отварање поступка стечаја у складу са УППР над истим стечајним дужником и укинута су мере забране извршења на обезбеђеној и необезбеђеној имовини наведеног стечајног дужника. По извршеном увидом у спис предмета Привредног суда у Београду Ст 212/2015 првостепени суд је утврдио да је решењем од 19.12.2017. године, обустављен претходни стечајни поступак покренут по предлогу предлагача Агенције за

вођење спорова у поступку приватизације за отварање поступка стечаја над „.....” доо ..... и укинута су у целости мере обезбеђења одређење решењем Привредног суда у Београду од 15.06.2015. године и 17.03.2017. године.

Одредбом члана 548. Закона о привредним друштвима, став 3. прописано је да након брисања друштва из Регистра привредних субјеката, чланови брисаног друштва одговарају за обавезе друштва у складу са одредбама члана 545. Закона о одговорности чланова друштва у случају ликвидације. Ставом 4. наведеног члана прописано је да изузетно од става 3. члана, контролни члан друштва са ограниченом одговорношћу и контролни акционар акционарског друштва одговара неограничено солидарно за обавезе друштва и након брисања друштва из регистра.

Одредбом члана 62. став 2. тачка 5. Закона о привредним друштвима прописано је да се повезаним лицем у смислу овог закона у односу на одређено правно лице сматра лице које је контролни члан тог правног лица.

Ставом 4 наведеног члана прописано је да већинско учешће у основном капиталу постоји ако једно лице, самостално или са другим лицима која се њим делују заједно, поседује више од 25% права гласа у друштву.

Ставом 5. наведеног члана прописано је да контрола у смислу става 2. овог члана подразумева право или могућност једног лица, самостално или са другим лицима која са њим заједнички делују, врши контролни утицај на пословање другог лица путем учешћа у основном капиталу, уговора или права на именовање већине директора, односно чланова надзорног одбора, на који начин се контролни члан узрочно везује за контролни утицај на одлучивање у друштву.

Имајући у виду наведено правилно првостепени суд закључује да је тужена оснивач друштва брисаног у поступку принудне ликвидације са уделом од 100% као и контролни члан друштва с обзиром на апсолутно учешће тужене у капиталу друштва „.....” доо .....

Такође, правилно је првостепени суд је у конкретном случају ценио да је поступак принудне ликвидације над друштвом „.....” доо, покренут због чињенице да је директор тог друштва ЂЂ поднео оставку, што је констатовано решењем Регистра АПР-а БД .... од 09.08.2019. године, а нови директор није изабран у року од 3 месеца од подношења оставке претходног директора, а што представља разлог за покретање принудне ликвидације, у смислу чл. 546. ст. 1. тач. 7. Закона о привредним друштвима, као и да се не ради о разлогу на који тужени као оснивач није могао утицати, већ је тужени својим нечињењем (невршењем избора новог директора у року од 3 месеца од дана регистрације оставке претходног), непосредно узроковао принудну ликвидацију друштва „.....” доо, из чега и простиче и неограничена солидарна одговорност туженог као контролног члана друштва „.....” доо, у смислу чл. 548. ст. 4. Закона о привредним друштвима, за обавезе које то је то друштво имало према овде тужиоцима.

Неосновани су жалбени наводи тужене да су тужиоци уместо кодемнаторних тужби (за осуду на чинидбу) требали поднети деклараторне тужбе (за утврђење).

У конкретном случају тужиоци су исходovali извршне исправе у односу на Привредно друштво ..... „.....” доо ....., којим је привредно друштво обавезано да плати тужиоцу првог реда износ од 241.930,00 динара а туженом другог реда износ од 180.782,00 динара, на име неисплаћене зараде са опредељеном законском затезном каматом на појединачне износе, неисплаћене доприносе за обавезно социјално осигурање запослених, као и трошкове наведених поступака вођене пред Првим основним судом у Београду. Како је наведено привредно друштво брисано у поступку принудне ликвидације, то основно

тужиоци према члану 548. став 4. Закона о привредним друштвима од туженог као контролног члана брисаног друштва потражују неплаћени дуг.

Имајући у виду наведено правилно је првостепени суд на утврђено чињенично стање применио одредбу члана 548. став 4. Закона о привредним друштвима и усвојио тужбени захтев тужилаца.

Наводи жалбе тужене да се одредба члана 548. став 4. Закона о привредним друштвима, примењује само изузетно у случају да је тужена злоупотребила правило о ограниченој одговорности, као и да је одредбом члана 139 Закона о привредним друштвима прописано да чланови друштва са ограниченом одговорности не одговарају за обавезе друштва осим у случајевима предвиђеним одредбом члана 18. наведеног закона, нису утицали на другачију одлуку овог суда из разлога што је законодавац у одредби члана 548. став 4. Закона о привредним друштвима, предвидео неограничену солидарну одговорност за обавезе друштва, контролног члана друштва са ограниченом одговорношћу, и након брисања друштва из регистра.

Без значаја је на одлуку суда навод жалбе да је суд неправилно применио одредбу члана 14. став 3. Закона о стечају, као и да је погрешно прихватио налаз и мишљење вештака економско финансијске струке из предмета Привредног суда у Београду Ст. 30/2019, су без значаја у овом поступку, из разлога што је наведена одредба као и изведи доказ био од значаја у поступку ради утврђења постојања стечајног разлога у поступку Ст. 30/2019, а одговорност тужене у конкретном случају не проистиче из примене одредбе члана 14. став 3. Закона о стечају, већ члана 548. став 4. Закона о привредним друштвима.

Суд је ценио и друге жалбене наводе, али налази да нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Одлука првостепеног суда о парничним трошковима донета је на основу правилне примене чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку, док су трошкови одмерени правилном примерном Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката.

Са изнетих разлога, првостепена пресуда потврђена је на основу чл. 390. Закона о парничном поступку, како је то одлучено у изреци.

ЈЂ/ЈВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Биљана Суботић с. р.

За тачност отправка